

Passion.

(Af Edo. Blaumüller).

Palme søndag.

Den nærmed sig, Jobernes Paaskestid,
da Marken var grøn og Luffen blid.

Og se, en Mand, Galilæernes bedste,
drog op Jerusalems Tempel at gæste.

Hans Rygte straalød, hans Følge var stort;
en Konge han red gennem Byens Port.

Men midtvejs paa Trappen til Davids huset,
der brast hans Krone og trilled i Gruset.

Han stod en Stund, medens Stærterne gik,
og saa sig om med hjælpeløst Blik.

Blev ingen funden, der hjalp ham i Nøden?
Saa vandred han bort, bedrøvet til Døden.

Og Byens Jærnport faldt i paa hans Bag;
han skred og skred i den rindende Dag

paa stene Steier, der bed i Fladen,
og naade en Høj, lidt nordfor Staden.

Der segned han ned ved Højens Fod —
hans slængede Sto var fulde af Blod ...

Løngfredag.

Uderfor Dombuset.

Pilatus.

Hvo skal af disse Misbædere tænde
Døden lide, før Dag har Ende,
og hvem af de to — I dømmes for sand! —
skal fare herfra, en frebløst Mand?

Folket.

Giv Barrabas løs — lad Barabas gaa!
Barrabas klage vi intet paa.

Pilatus.

Men denne da, et lydelsøst Lam?

Folket.

Paa Korset med ham! Paa Korset med ham!

Pilatus.

Hvi raser Folket? Hvi trues der rundt?
Hvad har han dog gjort, som var saa ondt?

Alle.

Gud har han spottet, krænket vor Lov,
har prædiktet falsk! Er mere behov?

Røbmænd.

(til Duekrammeren).

Saa var han min Hjende, min Avindsmænd,
I Tempel gjorde jeg Bøden i Stand;
da traadte han til og spang sin Svøbe —
som en flabet Hund, saa maatte jeg løbe —
Gud har han spottet, krænket vor Lov,
fortrædiget mig! Er mere behov?

Duekrammeren.

(til Røbmænd).

Og mine Duer, som han lod flybe —
Til Helved med alle de store Lybe!
Han jog mig ud af Guds hellige Hus,
jeg styrted paa Trappen, faldt næsegrus —
Nu styrter jeg ham i den evige Nød,
den Tempelstænder, jeg kræver hans Død!

Bevækkere.

(til Røbmænd).

Sølv et jeg stabled paa mit Bord;
da tom han og staldte med grove Ord,
vælted Disten, lod Pengene rulle —
Nu reder jeg ham en Seng under Mulde.
Gud har han spottet, krænket vor Lov,
fortrædiget mig! Er mere behov?

Farisæren.

Hvor ofte har han mig Hyllet nævnet
for Gud og alt Folket! Det vorde nu hævnnet!

Sabusæren.

Hans „Oglehngel“ har saaret min Sjæl.
Nu gaber Eglen over hans Hæl!

Den Skriftkloge.

Forbitret har han mig mangan Stund,
den frække, saa tit han slopped min Mund.

De tre.

Gud har han spottet, krænket vor Lov,
fortrædiget os! Er mere behov?

Den forhen Blinde.

Vel sandt! Han gav mig Synet engang,
da tiggede jeg frit og kendte ej Trang;
nu maa jeg slide for dagligt Brød —
den Mand fortjener ved Gud sin Død.

Den forhen lamme.

Vel sandt! Han hjalp mig ganske omsont,
men var det maaste ved Velskebuds Kunst?
I hvert Fald, Folket er vaagnet af Drømme,
og klogeft altid at følge med Strømmen.

Den forhen døde.

Han aabned mit Dre, oplod min Mund,
det takker jeg for i denne Stund!
Nu kan jeg dog høre, hvad andre sige,
kan mere end det — kan ogsaa strige.

Barnet.

Hør Moder! Jeg kender den Mand ved Ravn.
Han tog os engang saa lærtligt i Favn,
velfigned os alle, Dreng og Pige,
og loved os Plads i Himmerige —
Med Tiden faar man bedre Forstand —
han narred os blot, den slomme Mand!

Alle.

Gud har han spottet, krænket vor Lov,
fortrædiget alle! Er mere behov?
Hans hoved er skjult af Synd og Stam —

Paa Korset med ham! Paa Korset med ham!

Paa Dombuset's Allan.

Pilatus.

De kommer forbi. Nu spæres han ud.
En Robe af Stridsmand i Bronjestrub,
og Hvidsmanden, der tumler sit Hørs —
Der strider den dømt! Han bær sit Kors —

han vridet sin Hals, hans Øjne brænder —
ja, se kun paa mig, jeg tor mine Hænder!

Hvad jeg kunde gøre, det har jeg gjort.
De stinkende Hunde belejred min Port,
og hylede omkap med læstlig Tunge.
Helt havde jeg ladet min Svøbe sjunge —
den tryber de for, jeg kender dem nok —
De var mig dog lofelig mange i Flok,
et Dyrer i Paasten var ondt at dempe —
jeg maatte da fare med Vift og Lampe.

Først tog jeg et Næfsef og smed dem hen,
der flugte de grift og tudet igen.
Med Pistlen hans Ryg jeg tumle lod,
de brøled som galne, de lugtede Blod;
jeg dækked med Purpur hans slængede Stuldre,
men Pakket blev ved at rase og buldre,
de ansed ej hans Krone af Jern —

Hans Blod over Folket og Folkets Børn!

En underlig Mand! De sagde, en Drot.
Og Purpuren sit han, om end for Spot,
og bar det, bar det, som var det hans Net —
En arm Galilæer af utændt Met!
Han tom af den hæslige Jøbe-Stamme,
hjem Jupiter selv i sin Brede ramme!
Men ligned den ikke — saa hvid, saa klar,
saa stolt i sin Lavshed, saa fast i Svar.
Han talde sig Drot i Sandhedens Rige —
Hvad er dette, Sandhed? Hvad vil det sige?
Er Sandhed et Rige? Hvor ligger det henne?
I Øst? I Vest? Ved Jordtredens Ende?
Saa vide jeg for i Verden om,
til Sandhedens Rige aldrig jeg kom.
Men hvis det findes, og hvis denne Mand
er Konge og Herter i sligt Land,
og jeg har ladet paa Korset ham bløde,
saa har jeg Sandheden dømt til døde —

Mine Hænder, mine Hænder! Af Blod er de røde.
Hæld til af Randen! Hæld mere Vand!

Va Daarskab! Jeg maatte og stulde dømmes.
Min Frue har Manden plaget i Drømme,
nu kommer han her ved hoflyds Døg,
forbitter mig selv og gør mig svøg!
En Sværmer var han. De grubler sig gale
herude i Østens ensomme Dale,
hvor ingen tender til Arbejds Svøb,
hvor Solen i Jæsen gør Hjernen heb.
Farisæere, Præster, hvordan de sig talde,
forhøfste er de i Grunden alle.
De særer Klage til bedste for Kæfferen,
og haaber dog selv paa Genoprefferen,
paa ham, som kommer, en fyrstelig Mand,
at fresse det gamle traskubne Land.
Hvad vil de andet end Dyrer og Vold?
Lad denne paa Korset da spralle sig to!

Naar Kongen i Døden sit Hoved maa bøjse,
saa falder vel ogsaa hans Folt til Høje,
naar Flammen, den stolte Flamme er slukt,
saa faar vi vel ogsaa med Emmerne Bugt.

Og dog en Sværmer? Hans Blik mig brænder —

Hans Blod over Folket! Jeg tor mine Hænder.

Bed Graven.

Men Kvinderne, som var fulgt efter,
saa Graven, og hvorledes hans Lig
blev lagt. Og de sad ligeoverfor
Graven.
(Matt. 26, 61. Luk. 23, 55).

Salome.

Du Drot over Israël! Her lagdes du ned?
Var dette da Riget, hvorfor du fæd?
En Grav, det kan jo den fejgste fejge,
som løb af Slaget, saa Ragt til at eje.
Du var saa herlig, saa straalende stor
som ingen, jeg kendte paa denne Jord,
du burde raadet, min Herre og Frænde,
fra Floden og indtil Jorderigs Ende
og vandt bag Gravfjællets svimlende Top
et Rige, hvor Solen aldrig staar op.

Men ensom skal Graven dig ikke dølg.
Det rejser jo Mennesker did med Hølg.
Det hænder med hver den Mand eller Liv,
der bærer paa mer end sit eget Liv;
de tager det fremmede med sig i Døden.
Du bar paa manges. Du tog dem i Nøden.
Behold dem siden. De elsked din Sag,
stod frivillig frem paa din Vædtes Dag —

Der var mine Søner. De tjente dig begge.
Dog Rakten vilde du nødig dem rætte,
den Ralk, du idag paa Korset har tæmt;
og havde om de tte Rige jeg drømt,
da stulde jeg næppe med Søner blide
forsøgt at stæffe dem Plads ved din Side —

Nu faar de den nok. Med dig er de dømt.
Bi alle. Dømt til Døden at lide —

Men Pagtens Eder, Forjættelsens Ord,
begravede de ogsaa i sorten Jord?

Min Herre og Konge! I lider trækse
vi haabed ved dig at slue vor Frelse.

Maria Magdalene.

I dag var du Præst — den Ypperstepræst,
der ofred ved Folkets Forsoningsfest.
Jeg stod i Golgatas Fargaards-Trængsel
og saa dig komme, du Israels Forlangsel.
Hvor værdigt du sætte din hellige Fod,
og hvor dine Hænder blev røde af Blod!

Nu sedes du dødt, der aldrig faldt Sol,
at frembære Dret for Naabens Stol.

Jeg ligger for Døren med alle de fromme.
Dibben for Guds Kæfyn tør vi ej komme.
Men for din Gravs allerhelligste staar
jeg ud som et Klæde mit gyldne Haar,
puri Guld for min Herre fra Bundens Rødder —
jeg spæbte det engang om din e Jælder —

I dag var du Præst. Det var du vel før.
Du helede nænsomt det brudte Rør,
du læed med Haanden den ryggende Tande.
Det Stænbjælsmarke, jeg bar paa min Vande,
det stitted du ud paa en anden Fæst —
og hvem kan forlade uden Guds Præst?

Stil Forhængets Bølge! Hvorfor vil du bie?
Og se mig i Øjet. Og kald mig Marie!

Min Præst, jeg, som trode dig alle Dage,
jeg venter dig! Kommer du ej tilbage?

Maria fra Betanien.

Du sad i min Stue. Og jeg ved din Fod.
Du gav af din Rigdom, jeg tog kun imod,
var intet for dig, forstod blot at lytte,
men vilde med ingen i Verden bytte.
I Sandhed, jeg valgte den bedste Del,
jeg valgte dig selv, jeg tog dig hel.

Og nu har jeg tabt dig, sidder med Taarer
og minbes en Krone, hvis Tørne saaret.
Du tog den ej selv, det ved jeg vel,
de gav dig den, de, som slog dig ihjel;
dog synkes jeg tit — men mulig jeg fæled —
at ogsaa din Tinding til Kronen bestled.
Og da blev jeg angst. En Herrens Profet
med Krone, som Konge! Hvornaar var det set?
Da du havde Hænder, Fædte og Svorne,
hvis du stulde trones, det blev med Tørne.

Jeg tænker paa Kronen. Den var ej nu.
Du bar den i Søndags, du red i By.
De ansed den ej, de mange, der fulgte,
Begejstringens klirrende Soldis den duglte;
selv fælte du grant dens nagende Stik —
ej heller var siden den skjult for mit Blik.
Jeg saa den om Kvælden, du sad for Vorde,
og denne min Haand, der fælvde dit Haar,
berørte dens Hælvært — din Vande blev saar. —

Da var det, o Næfsef, du tog til Orde:
Lad hende i Fæd! Hun flyr mig til Jorde.

Nu ligger den knust, det Magtens Symbol,
som slutte mit Lys, mine Øjnes Sol.
Og hjemme i Huset er Stærterne tomme —
jeg sidder paa Stæmten og venter dit Komme. —

Ihi rejser jeg mig og sender dig Bud:
Min elskede Mester! Kom ud! Kom ud!

Herrens Moder.

Jerusalems Døtre, I klage jer Nød,
for nu er Israels fælvede død!
I gør det med Rette. Han tog eders Kvide
og klar eder Kjørtler, som Lyset hvide.

Men han var min Søn. Med Moderføst
jeg raader det ud i Vest og i Øst.
Forstaa det, I Kvinder — for længe jeg tied —
mit Liv ham bar, mine Brøster han bied.

I saa ham som Mand, dengang han var stor,
og undredes over hans stærke Ord. —
Hvad Fugl er vorden, det løfter vel Vingen,
saa højt som han, det naade dog ingen.
Og alle hans Undre, hans Kærligheds Fylde —
I maatte ham vissefelig hadre og hylde.

Og dog, hvad ved I vel om min Søn?
Hvor var I, da Englen kom i Løn
og priste mig salig for alle Kvinder?
Og deler I med mig de dyreste Minder?
Besøgte I mig i Bethlehems Braa,
da Barnet jeg fædte paa Stælbens Straa?
Og da i mit Stød det lagdes til Hvile,
har nogen af eder da set det smile?

Det vidner jeg her: Fra den første Stund
ej Synd i hans Sjæl, ej Svig i hans Mund!
Og ham har de hadet. Mod ham klar de Tænder.
Ham overgav de i Morderes Hænder!

Jerusalems Døtre! I klage jer Nød,
for nu er Israels fælvede død. —

Paaskefalmes.

Engle drager i Kløffens Snor:
Baaagner alle Guds Børn paa Jord!
Han, som var lagt i Gravens Stød,
stænder paa Stenen hvid og rød.
Halleluja.

Unde Hænder ham tog med Vold,
slog til Blodet den Herre bold,
hængte Guds Søn paa Korsets Tra;
Døden ham tvang dog ej i Kræ.
Halleluja.

Over hans Grav et Segl blev sat,
Stridsmand vogted den Dag og Nat;
Seglet, det brast ved tredie Grø,
Bagtens, den maatte slagen fly.
Halleluja.

Kommer nu frit hans Brødre smaa!
Her er Stedet, hvor Herren laa;
Dugen, der drak hans blodig Svøb,
vidner end om, hvad Nød han led.
Halleluja.

Frestt han vandrer i Livets Land,
er at se som en Urtegaardsmand,
bøder med Fild det brudte Rør,
kalder af Muld det Frø, som dør.
Halleluja.

Han, som prøved sin Fædtes Forlis,
fredelig flaber et Paradis;
han, som ej fandt sig selv et Bur,
luner de smaa bag Ebens Mur.
Halleluja.

Der skal de rinde saa favrt af Nød,
vandes baglig af Daabens Flob,
bindes som Vin ved Ordets Stab,
vokse sig bort fra Død og Grav.
Halleluja.

